

[Indenrigsministeren.]

synsudøvelsen, og det vil kunne sikres, at administrative erfaringer får en videre udbredelse.

Efter forslaget er der lagt vægt på at give kommunerne en friere stilling i forhold til tilsynsmyndighederne end efter den gældende lovgivning, og det hænger som nævnt sammen med de større og mere bæredygtige enheder, der bliver en følge af inddelingsreformen. Specielt for kommuner, der vil basere deres anlægsvirksomhed på en væsentlig grad af selvfinansiering, er et lempet tilsyn fundet rimeligt.

Blandt de foreslåede lempelser i tilsynsbestemmelserne kan fremhæves, at kommunerne uden samtykke kan optage visse lån, der afvikles over driftsregnskabet, og at kommunerne får en friere dispositionsret over fondsmidler, og at visse ejendomsdispositioner af indenrigsministeren kan fritages for kravet om samtykke. Specielt for sognekommunerne indebærer forslaget endvidere, at en del særlige beføjelser, tilsynsmyndigheden hidtil har haft over for disse kommuner, f. eks. med hensyn til pålæg om forhøjelse af skatteudskrivningen, bortfalder.

Styrelsesloven skal i øvrigt først træde i kraft samtidig med den nye kommuneinddeling, d. v. s. principielt den 1. april 1970. Der er dog åbnet mulighed for, at loven eller dele af loven kan sættes i kraft for visse kommuner inden dette tidspunkt som en naturlig konsekvens af, at kommunalreformen kan gennemføres tidligere, hvis der inden for enkelte amter kan opnås enighed herom.

Lovforslagene kan ikke gennemføres i dette folketingsår, og det er tanken at benytte tiden — indtil genfremsættelsen til efteråret — til at søge enkelte bestemmelser i styrelsesloven afbalanceret med bestemmelser i særlovgivningen. Hele lovkomplekset skal i øvrigt forelægges og drøftes bl. a. med de enkelte fagministerier, og man må derfor ikke udelukke visse ændringer i de lovforslag, der fremsættes i næste folketingsår.

En gennemførelse af kommunalreformen i overensstemmelse med de to lovforslag vil forudsætte en ret omfattende revision af den øvrige lovgivning, som i vidt omfang bygger på den nuværende kommunale inddeling og

opdelingen i de forskellige kommunetyper. Kommissionen har peget på det ønskelige i, at den revision — ligesom de nødvendige ændringer i opgave- og byrdefordelingen mellem stat og kommune, i skattesystemet etc. — vil kunne komme til at foregå i et nært samarbejde med de kommunale organisationer og indenrigsministeriet, eventuelt via den foreslåede kommunalreformkommission. Det vil være af stor værdi, om dette arbejde søges koordineret, og jeg har bl. a. derfor bedt kommunallovskommissionen om at blive siddende for at kunne tage del i arbejdet af den karakter, der måtte vise sig, inden kommunalreformkommissionen kan etableres.

Idet jeg i øvrigt om de nærmere enkeltheder tillader mig at henvise til de to lovforslag og de dertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslagene til det høje tings velvillige behandling.

Formanden: Uden for dagsordenen giver jeg ordet til ministeren for kulturelle anliggender, for at han kan give tinget den tidligere anmeldte redegørelse.

Ministeren for kulturelle anliggender (Sølvhøj): Som nævnt under tingets drøftelse af forespørgsel vedrørende TV-avisen i november sidste år finder jeg det helt naturligt og rigtigt, at der med passende mellemrum finder en principiel debat sted i folketinget om radioens og fjernsynets virksomhed.

Radio og fjernsyn er af den allerstørste betydning som kulturformidlere og nyhedsformidlere, hvis opinionsdannende og smagsdannende evne er overordentlig stor. Det er derfor af stor værdi, at offentligheden med kritiske øjne følger, hvad der foregår inden for dette vigtige kulturelle område i vort folkestyre. Lige så vigtigt er det, at de principielle spørgsmål drøftes i folketinget. Radio og fjernsyn har i det seneste tiår undergået en vældig udvikling, og alt tyder på, at udviklingen vil tage endnu mere fart i de år, der kommer. Jeg er derfor glad for på dette tidspunkt med denne redegørelse at kunne fremlægge et principielt syn på vilkårene for radio og fjernsyn i Danmark.

Danmarks radios stilling og vilkår er senest fastlagt i loven om radiospredning af 11. juni 1959. Denne lov er som sine forgængere en rammelov, der fastlægger visse

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

grundprincipper for den radiospredningsvirksomhed, der varetages af Danmarks radio. Danmarks radio kan karakteriseres som en folkestyret institution med betydelig selvstændighed i økonomisk henseende og en næsten fuldstændig uafhængighed med hensyn til programvirksomhed.

Ifølge lovens § 1 er Danmarks radio en selvstændig, offentlig institution, som har eneret på radiospredning, der omfatter såvel radiofoni som fjernsyn. Der er således tale om en monopolinstitution, som man har fundet det bedst at underkaste et folkestyre og en vis offentlig kontrol.

Grundprincipperne for virksomhedens opbygning og almindelige aktivitet er i øvrigt følgende.

Virksomheden finansieres udelukkende gennem licensafgiften fra lyttere og seere. Disse midler skal i fuldt omfang dække hele virksomhedens drift, og de må kun anvendes til radiospredningsformål. Anlæg og drift af de for virksomheden nødvendige radiofoni- og fjernsynsstationer er henlagt til generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet, men alle dets udgifter, herunder til forrentning og afskrivning af stationerne, refunderes af licensmidlerne. Danmarks radio ledes under ansvar over for ministeren for kulturelle anliggender af et radoråd, som i hovedsagen er udpeget af folkettinget. Rådet fastsætter de almindelige principper for Danmarks radios virksomhed og er ansvarlig for, at udsendelserne er af alsidig kulturel og oplysende art. Rådet virker således under ansvar over for ministeren, som på sin side har det parlamentariske ansvar for radioens samlede virksomhed.

Det er bemærkelsesværdigt, at principperne for radioens virksomhed stort set har bestået uændret, siden den første radiolov blev til i 1926. Denne lov blev i det væsentlige udformet i et af folkettinget til behandling af et lovforslag om radiospredning nedsat udvalg. I dette udvalgs betænkning hedder det bl. a., at radorådet får ledelsen af og ansvaret for radiospredningen og dennes fond, hvis midler udelukkende skal anvendes til radiospredningsformål.

Under forslaget videre behandling i rigsdagen udtalte ministeren for offentlige

arbejder bl. a., at ansvaret for hele økonomien, for den kunstneriske og kulturelle ledelse af radiospredningen er lagt, hvor det bør ligge, hos radorådet. Dette synspunkt vandt under forslaget gang igennem rigsdagen almindelig tilslutning, og disse principper er blevet bibeholdt under senere lovrevisioner i 1930 og 1945 og som nævnt fastholdt også ved revisionen i 1959.

Radorådet er nu sammensat således; at folkettinget udpeger 10 medlemmer som repræsentanter for lyttere og seere, de i finansudvalget repræsenterede partier udpeger hver et medlem, ministeren for offentlige arbejder udpeger et medlem; der skal være radioteknisk kyndig, og ministeren for kulturelle anliggender udpeger to medlemmer. I det nuværende radoråd er således 15 af 18 medlemmer folkevalgte repræsentanter.

Denne fordeling af radorådets medlemmer har i princippet været gældende lige siden 1930. Der har ganske vist flere gange været forslag fremme om, at de folkevalgte repræsentanter skulle udpeges ved et direkte valg af lyttere og seere, og dette spørgsmål er blevet indgående undersøgt i radio-lovsudvalget af 1955, men man opgav at føre forslaget om direkte valg igennem, fordi det var teknisk og praktisk næsten umuligt. Resultatet blev herefter et radoråd sammensat som tidligere omtalt.

Dette folkevalgte radoråd har som nævnt ansvaret for både den økonomiske og den programmæssige virksomhed. Danmarks radios selvstændige stilling giver sig udslag i en betydelig økonomisk selvstændighed og i realiteten en fuldstændig uafhængighed med hensyn til programmerne.

Den økonomiske selvstændighed hænger jo sammen med, at Danmarks radio i princippet er selvfinansierende, nemlig via licensmidlerne. På det økonomiske område er dog en række afgørelser henlagt til ministeren, bl. a. på grund af hans ansvar over for folkettinget. Ministeren fastsætter således licensen med tilslutning fra folkettingets finansudvalg. Ministeren skal godkende Danmarks radios årlige budget, og overskridelser af dette kan ikke finde sted uden hans samtykke. Endvidere skal ministeren godkende det årlige regnskab og fastsætte regler om Danmarks radios regnskabs- og kassevæsen. Endelig udfærdiger

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

ministeren lønningsreglement og -normativ for det faste personale, ligesom han besætter de ledende stillinger efter indstilling fra radiorådet.

Finansudvalget har således indseende med den samlede økonomiske ramme for radioens virksomhed via licensgodkendelsen. Inden for de ved licensfastsættelsen givne rammer kan radiorådet disponere med ministerens godkendelse, og inden for det samlede budgets rammer kan radiorådet tilrettelægge hele virksomheden. Der er således med rette givet radiorådet som et folkevalgt organ en betydelig økonomisk dispositionsfrihed. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Danmarks radios anlægsvirksomhed naturligvis indpasses i det offentlige investeringsprogram.

Den uafhængige stilling med hensyn til programvirksomheden er efter min opfattelse noget helt fundamentalt for en monopolradios virksomhed. En uafhængighed er vigtig både over for den siddende regering, over for partierne og over for indflydelsesrige organisationer og grupper. Denne uafhængighed er sikret ved radiolovens § 5, stk. 2, hvorefter radiorådet er ansvarlig for, at udsendelserne er af alsidig kulturel og oplysende art. Bestemmelsen er altid blevet fortolket sådan, at den til enhver tid siddende regering ikke har kunnet gribe ind i radioens programvirksomhed, og det må nu anses for fast praksis.

Jeg anser det for givet, at et folkevalgt radioråd bedre vil kunne værne radioens frihed med hensyn til programmerne end en generaldirektør med direkte ansvar over for ministeren; en ren embedsmandsradio ville have svagheder i denne sammenhæng. Inden for de af loven fastsatte rammer for udsendelsernes art kan radiorådet fastlægge programvirksomheden.

Det er en vigtig forudsætning for, at radio og fjernsyn kan skabe levende og interessante udsendelser, at medarbejderne får frihed med hensyn til tilrettelæggelsen af de enkelte udsendelser, og at navnlig programcheferne, som har det fulde kunstneriske og kulturelle ansvar for programmerne over for radiorådet, har frihed til at tilrettelægge deres virksomhed inden for visse af radiorådet fastlagte retningslinjer og principper. Dette er da også konsekvent

gennemført inden for Danmarks radio, idet rådets forretningsorden, som udfærdiges af ministeren for kulturelle anliggender, begrænser radiorådets og programudvalgets opgaver til en fastsættelse af de for programmerne i almindelighed gældende principper, godkendelse af forslag til sæsonplaner samt en efterfølgende vurdering af udsendelserne. Dog har programudvalget adgang til at behandle og godkende forslag til transmissioner af møder, begivenheder o. lign. af politisk karakter, valgudsendelser samt politiske diskussioner om emner af stor politisk betydning og interesse. Inden for disse rammer er der efter min opfattelse ikke mindst i de seneste år skabt en levende, inspirerende og til tider en farlig radio, som har levet op til sit ansvar ved at tage en række vigtige samfundsanliggender op til undersøgelse og debat.

Den eksisterende organisationsform for Danmarks radio, som i store træk altså har bestået i mere end 40 år, synes at være egnet for en monopolradio, hvis formål bl. a. er at give en på lang sigt alsidig og objektiv orientering om alle samfundsanliggender. Dermed være ikke sagt, at den bedste og endelige form for organisation for denne virksomhed er skabt; der vil hele tiden være en udvikling i gang, men erfaringerne synes at bekræfte, at den nu i radioloven fastlagte organisationsform er særdeles brugbar.

Det er naturligvis et åbent spørgsmål, om Danmarks radios monopol på radiospredning skal bibeholdes i mange år. Monopolet har formentlig hovedsagelig været begrundet i to forhold: for det første ønsket om en vis offentlig kontrol med et massekommunikationsmiddel med kolossale muligheder for påvirkning af befolkningen, for det andet de begrænsede tekniske muligheder, der findes med hensyn til bølgelængder og TV-kanaler. Den udvikling har bevirket, at sendemulighederne imidlertid er blevet øget betydeligt; det kan således forventes, at Danmark får tildelt kanaler inden for det såkaldte UHF frekvensområde, kanaler, som gør det muligt at dække landet med yderligere 3 TV-programmer. Danmarks radios monopol må således for fremtiden først og fremmest begrundes i ønsket om en vis offentlig kontrol med radiospredningsvirksomhed og i ønsket om, at radio-

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

spredning skal ledes af et folkevalgt organ.

Man må dog huske på, at der med tiden vil blive brug for formodentlig yderligere to landsdækkende kanaler, nemlig én til gennemførelse af planerne om voksenundervisning i fjernsynet og én til farvefjernsynsudsendelser, som formentlig, såfremt der er ønske herom, vil kunne gennemføres inden for et kortere åremål. Det må således erkendes, at der i løbet af nogle år nok vil være teknisk mulighed for at give koncession til f. eks. et privat fjernsynsselskab; men om frihed i æteren bliver der fortsat ikke tale, idet de tekniske muligheder må antages at sætte visse grænser for antallet af landsomfattende programmer. Ved overvejelse af sådanne spørgsmål må man også huske, at der stilles betydelige økonomiske og investeringsmæssige krav til udbygning af sendernet og til etablering af fjernsynsstudier o. s. v. Det er således oplyst over for mig, at et landsomfattende sendernet på UHF-båndet vil koste ca. 100 millioner kr., og at de årlige driftsudgifter, inkluderet forrentning og afdrag, vil beløbe sig til i hvert fald 25 mill. kr. Der bliver altså tale om overordentlig store investeringer for det offentlige, som formentlig fortsat må stå for den tekniske opbygning af stationerne. Hertil kommer så de betydelige udgifter til udvidelse af Danmarks radios produktionsapparat, studier m. v. samt til programvirksomheden.

Et andet centralt spørgsmål, som mange gange har været rejst, er, om der skal være adgang til at sende reklamer i radio og fjernsyn. Radiolovens § 3 udelukker i sin nuværende form, at der kan sendes reklamer i udsendelserne, idet det er fastslået, at virksomheden skal finansieres af licensmidlerne. En ændring af dette fundamentale princip om annoncefri radio og fjernsyn kan således alene ske ved en ændring af radioloven. Der kræves altså helt naturligt samtykke fra dette høje ting til indførelse af reklamer i Danmarks radio.

Spørgsmålet har været drøftet i folketinget i 1959 i forbindelse med behandlingen af forslaget til den nye radiospredningslov af 1959. Der var dengang stort set enighed om, at der ikke skulle indføres reklamer i radioens udsendelser. Jeg kan herom henviser til Folketingstidende for 1958-59, sp.

3952 og følgende, sp. 3994 og følgende og sp. 5284 og følgende.

Omtrent samtidig var der taget initiativ til behandling af spørgsmålet på nordisk plan. Til Nordisk Råds 7. session i november 1959 forelå et medlemsforslag fra Niels Andersen, Nina Andersen, Erik Eriksen, Håkon Johnsen, Ole Bjørn Kraft, Harras Kytta, Helge Larsen og Poul Møller, et forslag, der gik ud på, at Nordisk Råd skulle anbefale regeringerne i fællesskab at udrede og derefter at afgøre spørgsmålet om reklame i fjernsynsudsendelserne. Forslaget henvistes til rådets kulturudvalg, der henstillede, at rådet ikke foretog sig noget i anledning af dette medlemsforslag, idet man fandt, at der ikke i øjeblikket var tilstrækkeligt grundlag for at behandle spørgsmålet på fællesnordisk basis. Et mindretal på 4 medlemmer af udvalget, hvoriblandt ingen danske, henstillede, at man fulgte medlemsforslaget. Udvalgets indstilling blev den 5. november 1959 vedtaget med 38 stemmer, heriblandt alle danske, mod 17.

Spørgsmålet om reklamer i radio og fjernsyn drøftedes på ny i folketinget i 1962 i forbindelse med behandlingen af et af venstre og det konservative folkeparti fremsat lovforslag om, at der skulle kunne meddeles private personer eller selskaber bevilling til radiospredning på kommerciel basis. Man kunne på ny konstatere, at der stort set var enighed om, at der ikke burde sendes reklamer i Danmarks radio. Derimod var det forslagsstillernes tanke, at de private radio- og TV-selskaber skulle kunne finansiere deres udsendelser ved hjælp af reklamer. Forslaget om private radio- og TV-selskaber blev forkastet af folketingets flertal, og der var i disse partier en principiel uvilje imod reklamer i radio og fjernsyn i det hele taget. Jeg er betænkelig ved reklamer i Danmarks radios radio- og fjernsynsudsendelser. Danmarks radio må være fuldstændig fri og uafhængig af enhver privatøkonomisk interesse, så den kan tilrettelægge sin programvirksomhed alene ud fra de formål, som radiospredningsloven har fastlagt. Jeg ser også med en vis skepsis på reklamer i mulige fremtidige private radio- og fjernsynsudsendelser. Konsekvenserne på lang sigt af indførelse af reklamer i TV er vanskelige at overskue, selv om man

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

i en koncession opstiller snævre grænser for reklameudsendelserne. Der er spørgsmål om indvirkning på dagspressens økonomiske forhold, om niveauet af udsendelserne og i næste række om en mulig indvirkning på Danmarks radios udsendelser.

Regeringen har for 2 uger siden modtaget en henvendelse fra Dansk Annoncørforening med forslag om reklamer i Danmarks radios fjernsynsudsendelser, idet denne forening henstiller, at spørgsmålet om reklamer i fjernsynet nu tages op til undersøgelse i et udvalg; dette er for ganske nylig sket i Sverige. Regeringen overvejer for tiden denne henvendelse, og det er muligt, at tiden er inde til en grundig undersøgelse af hele det store spørgsmål om reklame- og annoncevirksomhed i samfundet. Jeg tror dog, at det i sidste ende fortsat vil være rigtigt at søge spørgsmålet løst på nordisk plan. De nordiske lande har da også i Nordisk Råd forpligtet sig til en gensidig orientering om planer og om ændring af status vedrørende reklamer i radio og fjernsyn.

TV vil kunne få stor betydning for den vældige ekspansion, som foregår og forestår i de kommende år inden for uddannelsesområdet. Det kan i løbet af få år blive aktuelt at etablere en landsomfattende særlig TV-kanal for undervisning i videste forstand. Et udvalg under Danmarks radio har i februar 1966 afgivet betænkning vedrørende voksenundervisning i radio og TV. Denne betænkning har radiorådet tiltrådt og videresendt til ministeriet for kulturelle anliggender. Betænkningen indeholder forslag om at organisere en sådan voksenundervisning på samme måde, som den nuværende skoleradio og skole-TV er organiseret, samt om, at undervisningen, som falder uden for Danmarks radios traditionelle arbejdsområde, skal finansieres af statsmidler og ikke af licensmidler.

Betænkningen er videresendt til undervisningsministeriet til udtalelse bl. a. med hensyn til den foreslåede organisationsform

og finansieringsmåde og til undervisningens indpasning i uddannelsessystemet. Der er således endnu ikke i regeringen taget stilling til sagen hverken med hensyn til organisationsform, finansiering eller tidspunktet for gennemførelse af forslaget. Jeg skal dog ikke lægge skjul på, at det vil blive meget kostbart at etablere en undervisning over en særlig, landsomfattende fjernsynskanal.

Fra tid til anden har spørgsmålet om en udvidelse og forbedring af Danmarks radios kortbølgetjeneste været rejst. Dens formål har hidtil været at betjene danske søfolk i udenrigsfart og danske i udlandet. Den nuværende kortbølgesender er på 50 kWh og er ikke fuldt tilfredsstillende. Jeg har tilsluttet mig radiorådets opfattelse, hvorefter der ikke — i hvert fald ikke for tiden — er grundlag for en større udbygning af kortbølgetjenesten. Denne konklusion bygger på følgende betragtninger. For det første, at der med passende modtagerforhold i hvert fald er nogenlunde muligheder for at opfange Danmarks radio så godt som overalt i verden, for det andet, at omkostningerne ved et helt nyt og væsentlig stærkere senderanlæg vil blive ca. 10 mill. kr., og for det tredje, at det for at begrunde en sådan udgift måtte være sigtet ikke blot at sende til danske, men at holde udlandet orienteret om danske forhold, hvilket man som i Sverige og England måtte betragte som en statsopgave, der holdtes uden for brugen af licensmidlerne. Det er et spørgsmål om prioritering af udbygningsopgaver. Jeg mener, der er andre opgaver, bl. a. voksenundervisningen, som må løses først.

Der er sket en teknisk udvikling, som vil øge mulighederne for udsendelse af flere landsomfattende radio- og TV-programmer. Samtidig er der skabt tekniske muligheder for direkte overføring af fjernsynsudsendelser fra vore nabolande hertil, og i takt hermed er der opstået ønsker hos befolkningen om at få adgang til at se de udenlandske fjernsynsprogrammer, så man får mulighed for at vælge imellem disse og de danske programmer. Der er i Nordisk

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Råd fremsat forslag om et sådant udvidet fjernsynssamarbejde mellem de nordiske lande. Spørgsmålet om, hvorvidt sådanne planer kan realiseres, står hen, idet de internationale konventioner om beskyttelse af forfatternes, kunstneres og radiofoniens rettigheder skaber betydelige vanskeligheder for en sådan fri udveksling af programmer ud over de nationale grænser. Hertil kommer naturligvis så også spørgsmål af teknisk og økonomisk art. Et embedsmandsudvalg undersøger for tiden disse spørgsmål og andre spørgsmål, der opstår i forbindelse med benyttelse af de såkaldte store fællesantenneanlæg, som over et trådsystem kan forsyne flere boligkomplekser, ja, mindre byområder, med fjernsynsudsendinger.

Således er da radio og fjernsyn inde i en rivende udvikling. Spørgsmålet om udbygningen og anvendelsen af radio og fjernsyn skaber vanskelige problemer og er selvsagt af stor samfundsmæssig betydning. Det er derfor væsentligt, at ikke blot radiatorådet, men også folketinget opmærksomt følger de store linjer i denne udvikling.

Den første sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring i lov om Danmarks erhvervsfond.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 172) findes i tidenden sp. 5467).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 133 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til næringslov.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 22) findes i tidenden sp. 5309).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages de følgende 6 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Tredje behandling af forslag til lov om garantier til finansieringsinstitutter inden for detailhandelen.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 23) findes i tidenden sp. 5310).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Tredje behandling af forslag til lov om ændringer i beværterloven.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 24) findes i tidenden sp. 5310).

Der var stillet følgende ændringsforslag:

Af handelsministeren:

Til § 2.

Paragraffen affattes således:

„§ 2.

Denne lov træder i kraft den 1. januar 1967.“

Bemærkninger til ændringsforslaget.

Ændringsforslaget tilsigter at lade loven træde i kraft samtidig med den nye næringslov.

Tredje behandling af forslag til lov om statsautoriserede vejere og målere.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 26) findes i tidenden sp. 5310).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Tredje behandling af forslag til lov om ejendomsmæglere.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 28) findes i tidenden sp. 5310).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Tredje behandling af forslag til lov om dispatchører.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 29) findes i tidenden sp. 5311).